

Arrest

nr. 321 349 van 7 februari 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd: dhr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. DE GROOTE
Weg naar As 173
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. DE GROOTE verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je moslim en werd je geboren in Kamra Miagan (provincie Nangarhar, district Khogyani). Daar heb je ook je hele leven gewoond bij je ouders, je drie broers en je zus. Jouw ooms aan vaders zijde en hun gezinnen woonden in dezelfde qala (huizendomein) als jullie. Qua onderwijs ging je tot de 4de graad naar school, weliswaar onderbroken vanwege de slechte veiligheidssituatie in je dorp. Je volgde eveneens religieuze lessen in de moskee.

Jouw vader was werkzaam als sergeant bij het voormalige Afghaanse leger. Hij was gestationeerd in de provincie Helmand en deed dit werk gedurende 12 à 13 jaar. Naast jouw vader werkten nog andere van jouw familieleden bij het leger. Jouw paternale oom H. (...) was er arts en drie van jouw neven aan vader zijde –

met name N. M. (...), D M. (...) en N. (...) – hadden er eveneens een job. Hetzelfde geldt voor twee verdere verwanten, genaamd A. K. (...) en N'. (...).

Zo'n 6 jaar voor de machtsovername in Afghanistan viel de taliban jouw ouderlijk huis aan. Ze waren met ongeveer 200 strijders, die met geweld het huis doorzochten en de omgeving omsingelden. Ze zochten je vader. Hij was op dat moment thuis, maar kon zich net voor de komst van de groepering verstoppen in een klaprozeveld waardoor ze hem niet vonden. Naderhand ontving de taliban een tip dat je vader nog steeds thuis was, waardoor zij één uur later nog eens naar je huis kwamen en het doorzochten, echter opnieuw zonder succes. Je vader bevond zich nog steeds tussen de klaprozen. Toen de taliban weg was, vertrok hij onmiddellijk naar zijn dienststation. Sindsdien kwamen leden van de groep langs in jouw dorp om te vragen naar je vader.

Jouw familieleden bleven evenmin gespaard van de taliban. Zo kwam jouw oom H. (...) ongeveer 5 jaar geleden om het leven tijdens een bomaanslag. Jouw verdere verwant A. K. (...) werd vermoord en een zekere N'. (...) is op zijn beurt ook overleden; beiden zo'n 4 jaar geleden. Nog een andere van jouw paternale ooms, S. M. (...), werd ca. 1 jaar geleden door de taliban gedood.

Op een gegeven moment kreeg je vader schrik in jouw plaats, waardoor hij besloot om jou met de hulp van een smokkelaar het land uit te sturen. Ongeveer 2 maanden voor de machtswissel verliet je Afghanistan. Je reisde eerst naar Pakistan, Iran en Turkije. In dat laatste land bleef je gedurende 14 maanden en werkte je in een fabriek in Istanboel. Daarna reisde je verder, ditmaal vergezeld van jouw neef I. (...), richting Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk en België. Alles samen genomen was je ca. 1 jaar en 3 maanden onderweg. Op 20 september 2022, één dag na jouw aankomst in België, deed je een verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) als niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NMBV).

Verschillende van jouw familieleden verblijven ook in België, meer bepaald een deel van jouw neven, zowel aan vaders zijde als aan de kant van jouw moeder. Ook N. M. (...) en N. (...) maken hier deel van uit.

Zelf vrees je in geval van een terugkeer naar Afghanistan dat de taliban je zal doden omwille van je vaders werkzaamheden. Sinds de machtsovername is hij spoorloos verdwenen.

Om jouw verzoek te staven diende je bij DVZ de volgende documenten in: jouw taskara (origineel gezien), een bundel documenten in verband met het werk van je vader (originelen), een aantal foto's van hem tijdens zijn dienst en de enveloppe waarin voorgaande stukken naar jou werden opgestuurd. Op jouw persoonlijk onderhoud diende je aanvullend enkele foto's in van jou en je vader, van jou en je neven in België en van jouw twee gedode ooms alsook kopieën van de Belgische verblijfstitels van enkele van de voornoemde neven. Op 17 augustus 2023 maakte jouw advocate via e-mail kopieën van de verblijfstitels over van jouw neven alsook enkele foto's van jou tijdens jouw doorreis in Turkije. Op 21 augustus 2023 formuleerde zij opmerkingen op de notities van jouw persoonlijk onderhoud.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geconcludeerd dat jij geen gegronde vrees voor vervolging hebt, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, en ook geen reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aangetoond hebt.

Allereerst dienen er ernstige twijfels te worden geplaatst bij je vaders werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger. Hij zou gediend hebben als sergeant bij het 215 Maiwand Corps in Helmand (CGVS p.14). Echter zijn jouw verklaringen hierover bijzonder oppervlakkig en beperkt. Zo kon je om te beginnen al niet zeggen wat je vaders taken waren, noch leek je te weten wat een sergeant precies is. Hiernaar gepeild, antwoordde je laconiek: "Ik ben niet bij hem op zijn werkplek gebleven om te weten wat hij deed en wat zijn taken waren" (CGVS p.14). Het CGVS legde jou vervolgens uit dat een sergeant in wezen de leiding heeft over een aantal personen. Gevraagd hoeveel jouw vader er dan onder zich had, kon je opnieuw geen antwoord geven, hetzelfde geldt voor de vraag wie op zijn beurt je vaders commandant was (CGVS p.14, p.15). Ook op de vraag of je vader tijdens zijn dienst opleidingen gevolgd had en of hij soms samenwerkte met buitenlanders, moest je het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS p.15). Dit is dan weer in tegenstrijd

met enkele van de documenten die jij indiende en die berichten over verschillende trainingen en seminars, en ook over een samenwerking met strijdkrachten uit Roemenië (zie bundel nr. 2 in map 'documenten'). Voorts kon jij, desgevraagd, niet het uniform van je vader beschrijven, wat ook zeer eigenaardig is aangezien je tegelijkertijd aangaf dat hij het soms meebracht naar huis en gezien zijn uniform integraal te zien is op enkele van de foto's die je zelf bijbrengt (CGVS p.15; zie bundel nr. 3. in map 'documenten'). Je kon verder evenmin zeggen of je vader ooit op andere plekken gewerkt heeft buiten de provincie die je opnoemde (CGVS p.15). Aangezien je wel de naam Helmand in de mond nam, vroeg het CGVS jou op welke plekken daarbinnen je vader dan aan de slag was en ook of hij binnenin een basis, dan wel buiten op het terrein werkte. Ook hierover tastte je echter volledig in het duister (CGVS p.16). Dit is allemaal zeer opmerkelijk. Indien je vader daadwerkelijk diende als sergeant bij het leger, zouden jouw verklaringen toch veel verder moeten reiken dan dergelijke nietszeggende antwoorden.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er van jou, als verzoeker om internationale bescherming, kan worden verwacht dat je coherente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen aflegt over alle essentiële en centrale elementen die betrekking hebben op jouw asielmotieven, en ook dat je de nodige stappen zet om je te informeren over de elementen waar je geen kennis van hebt. Per slot van rekening zou de tewerkstelling van je vader het fundament vormen waaruit jouw ingeroepen problemen met de taliban voortvloeien. Het loutere feit dat jij minderjarig bent ontslaat jou niet van die verwachting. Temeer aangezien jij op het ogenblik van jouw vertrek 13 à 14 jaar was – wat niet dermate jong is om toch van enkele belangrijke zaken op de hoogte te zijn – en gezien je vader praktisch jouw hele leven lang bij het leger werkzaam zou zijn geweest en hij regelmatig thuiskwam voor verlof (CGVS p.14, p.16). Het feit dat jij naar eigen zeggen ook een oom en twee neven hebt die voor de overheid werkten (zie ook infra), maakt jouw onwetendheid des te opvallender, daar in dat geval het reilen en zeilen van hun werk en ook dat van je vader logischerwijze wel eens ter sprake moet zijn gekomen binnen jouw familie (CGVS p.16). Je staat bovendien geregeld in contact met een andere oom van je in Afghanistan, die nota bene documenten over je vaders werk aan jou overmaakte hetgeen maakt dat jij, ook na jouw aankomst in België, voldoende opportuniteiten had om je te informeren (CGVS p.13).

Die documenten en ook de bijhorende foto's vormen, louter op zich, geen onomstotelijk bewijs voor jouw vaders tewerkstelling. Vooreerst is er al geen zekerheid dat jij de zoon bent van de persoon op deze stukken. Je trachtte dit te staven door een foto in te dienen waar jij naar eigen zeggen samen met hem staat (zie bundel nr. 5 in map 'documenten'), doch dit betreft slechts één exemplaar en daarbij is het zo dat, het loutere feit dat jij samen met de man in kwestie op de foto staat, op zich nog niet wil zeggen dat dit jouw vader is. Dit kan ook een dorpeling of (verder) familielid betreffen. Daarnaast moet worden gewezen op de beschikbare landeninformatie, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. De bewijswaarde ervan is uiterst relatief, waardoor de documenten die jij neerlegde enkel de tewerkstelling van je vader kunnen staven gepaard gaande met geloofwaardige en doorleefde verklaringen, in casu quod non. Hetzelfde geldt voor de foto's, die in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn, of zelfs gemanipuleerd of geënsceeneerd kunnen zijn. Bovendien is het zo dat jij van geen enkele van de documenten die je neerlegde, kon zeggen wat voor stukken het betreffen; je kwam niet verder dan te stellen dat ze 'in verband met het werk van mijn vader' zijn en 'erop staat dat hij sergeant was bij een bataljon' en 'behoorde tot het 215 Maiwand Corps' (CGVS p.13). Betreffende de foto's die je indiende kon je geen duiding geven over de omstandigheden waarin die werden genomen, wat opnieuw weinig overtuigend is (CGVS p.13). Indien jij werkelijk Afghanistan diende te ontvluchten vanwege je vaders job, kan er toch enige nieuwsgierigheid vanuit jouw hoek worden verwacht over die werkzaamheden en jij, desgevallend, de stukken die je voorlegt zou lezen en doornemen (al dan niet met de hulp van derden) en dat je hierover informatie zou inwinnen bij je familie. Dat jij dit klaarblijkelijk nooit gedaan hebt, is veelzeggend en doet nog maar eens vermoeden dat jouw vader allicht nooit voor het Afghaanse leger gewerkt heeft.

Aangezien jij jouw vaders profiel als legersergeant allesbehalve aannemelijk maakt, kunnen de door jou aangehaalde problemen met de taliban – net omwille van dat profiel – op zich ook al niet worden aangenomen. Bovendien kunnen daarover nog een aantal verdere zaken worden opgemerkt:

Je verwees concreet naar twee aanvallen op jullie huis, die beiden 6 à 7 jaar voor de machtsovername plaatsvonden (CGVS p.19). Gevraagd of jouw vader of de rest van jouw gezin eerder al eens problemen kende met de taliban, antwoordde je van niet (CGVS p.18), wat op zich al merkwaardig is. Niet alleen was je vader op het moment van die aanvallen al zo'n 6 jaar werkzaam bij het leger – voor zover geloofwaardig – ook blijkt uit jouw verklaringen dat jouw vader en enkele van jouw familieleden (zie infra) de enigen van je dorp waren die voor de overheid werkten: "Voor de rest was daar iedereen talib. Ze werkten voor de taliban. En sommige mensen hadden een zelfstandige job" (CGVS p.21). Met die context in het achterhoofd valt het moeilijk te vatten dat de taliban je vader niet eerder probeerde te treffen. Zeker aangezien je ook aangaf dat je dorpelingen op de hoogte waren van zijn job (CGVS p.16) en er onder hen personen waren die blijkbaar de taliban inlichtten wanneer je vader zich thuis bevond (CGVS p.20).

Ook het verloop van de voornoemde (en enige twee) aanvallen an sich oogt bedenkelijk. In jouw vrije relaas getuigde je dat de taliban bij die twee gelegenheden je vader probeerde te arresteren doch daar niet in

slaagden (CGVS p.12). Echter, gelet op de toelichting die jij gaf na verdere bevraging, kan niet worden ingezien hoe zij daar niet in geslaagd zouden zijn. Het begin van de eerste aanval beschreef je als volgt: "Zoals ik eerder zei, was mijn neef op de velden aan het werken toen hij de taliban van een afstand zag. Daarna ging hij naar mijn vader weg en verwittigde hij hen van de taliban. Hij raadde mijn vader aan om zich in het kanaal te verstoppen maar hij weigerde en de vrouwen van de familie raadden hem aan om zich in de badkamer te verstoppen, hij weigerde dat ook. Daarna was mijn vader door mijn neef gedwongen om zich onder de klaprozenplanten te verstoppen" (CGVS p.19). Vooreerst blijkt hieruit dat je vader zich toen in jullie huis moet hebben bevonden, want hij pleegde nog overleg met de vrouwen. Uit het feit dat je neef de taliban oorspronkelijk had opgemerkt vanuit de velden, blijkt voorts dat zij al vrij dichtbij waren. Dat zij jouw vader niet hebben kunnen vatten toen ze aankwamen, is bijgevolg al erg onwaarschijnlijk. Dat je vader zich uiteindelijk kon verschansen in een veld met klaprozen (CGVS p.12), evenzeer. De taliban was immers al zichtbaar in aantocht. Gezien jouw neef eerst nog van de velden naar het huis moest gaan en er daarna nog een overleg plaatsvond, kan dan worden afgevraagd hoe er nog genoeg tijd voorhanden was om naar dat klaprozenveld te vluchten, dat volgens jou op nog eens 3 à 5 minuten te voet van jullie woonst lag (CGVS p.20). Zo dit echt het geval was en de taliban werkelijk informatie had dat je vader thuis was (CGVS p.20), lijkt het voorts evenmin aannemelijk dat de taliban jouw vader niet simpelweg zou hebben kunnen vatten in dat klaprozenveld. Het gaat hier immers om een goed gestructureerde en te duchten groep als de taliban. Ze waren toen bovendien in bijzonder groten getale aanwezig, ze hadden je hele huis al omsingeld, ze kwamen na een uur nog eens terug én in die hele tijd bleef je vader in dat veld zitten (CGVS p.19-20). Daarbij is het zo dat klaprozen doorgaans niet zeer hoog maar wel behoorlijk dicht bij de grond groeien, waardoor je vader daar vrij gemakkelijk zichtbaar moet zijn geweest.

Gevraagd of de taliban na deze twee aanvallen ooit nog terugkwam tot bij jullie, of zij op een andere manier nog met jullie hebben gesproken, antwoordde je van niet: "Ze kwamen naar het dorp langs, liepen daar rond en vroegen mensen naar mijn vader, maar ze zijn niet naar ons huis geweest" (CGVS p.22). Ook dit is zeer weinig geloofwaardig. Als de taliban het werkelijk op je vader gemunt had en hij tijdens twee van hun zoekacties was kunnen ontkomen, hadden zij het daar logischerwijze niet bij gelaten en dan hadden zij ongetwijfeld bij verdere gelegenheden jullie huis doorzocht. Jouw verklaringen in dit verband zijn overigens niet volledig consistent. Tijdens jouw voorbereidende interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) beschreef je namelijk dat de taliban meermaals je vader met de dood bedreigde en dat zij meermaals jullie huis zijn binnengevallen om hem te zoeken, maar dat hij meestal op zijn werk verbleef (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Hieruit zou dan weer volgen de taliban alvast meer dan twee keer tot bij jullie huis zou zijn geweest – wat op zich een logischere gang van zaken zou zijn in de door jou beschreven context – en ook dat zij zouden zijn langs geweest toen je vader zich op zijn werk bevond.

Verder moet worden gewezen op het kennelijk gebrek aan voorzorgsmaatregelen na de voornoemde twee aanvallen. Meer bepaald verklaarde je dat je vader terugkeerde naar zijn dienststation terwijl jij en de rest van je gezin nog ca. 6 à 7 jaar in het dorp bleven wonen (CGVS p.20-22; zie ook CGVS p.6). Dergelijke reactie valt onmogelijk te rijmen met het aangrijpende karakter van de eerdere feiten die je beschreef. Mochten jullie werkelijk slachtoffer geworden zijn van twee invallen waarbij meer dan honderd talibanstrijders, tot de tanden gewapend, jullie huis doorzochten en ook jouw neven sloegen (CGVS p.19-20), kan worden verwacht dat jullie naderhand met het hele gezin veiliger oorden zouden opzoeken waar de (lokale) taliban op dat moment niet of toch minder operatief was. Het argument dat je sindsdien van je ouders niet meer mocht buitenkomen, zoals je aangaf (CGVS p.21), weegt hier niet tegen op en is overigens in tegenstrijd met je eerdere verklaring als zou je tot ca. 2 jaar voor je vertrek school hebben gelopen (CGVS p.7). Daaruit blijkt dus dat je wel degelijk buiten kwam. Het meest frappante is echter dat je vader na de voornoemde invallen jaarlijks terug naar huis kwam op verlof (CGVS p.21-22), daar ook dit geen enkele steek houdt gezien de ernst van de eerdere gebeurtenissen en het gegeven dat vele van jouw dorpelingen gelinkt waren aan de taliban en iemand van hen eerder al eens geklikt had dat hij op een gegeven moment thuis was (CGVS p.20). Er kan niet worden aangenomen dat je vader bewust dergelijk risico zou nemen.

Bijkomend moet worden vastgesteld dat jij bedrieglijke verklaringen aflegde over de huidige situatie van je vader. Op het persoonlijk onderhoud luidde jouw uitleg als volgt: "Zodra de machtsgreep in Helmand gebeurde is de gsm van mijn vader uitgeschakeld en sindsdien hebben wij het contact met hem verloren. [...] We weten niet wat er met mijn vader zou gebeurd zijn. We weten niet of zij hem gearresteerd hebben of vermoord hebben of iets anders" (CGVS p.23). Toen het CGVS jou vervolgens vroeg of je familie iets ondernam zodoende hem terug te vinden, antwoordde je van niet, aangezien je familieleden bang zijn (CGVS p.24). Jou hierop gevraagd of zij ooit te rade gingen bij de dorpsleiders of -ouderen, sprak je echter jezelf tegen en antwoordde je dat ze dat wel deden. Gepeild naar de namen van deze ouderlingen, verklaarde je dan weer het niet te weten, wat zeer eigenaardig is wetende dat jij je hele leven in hetzelfde dorp hebt gewoond en die gemeenschap, met de belangrijke figuren daarbinnen, praktisch jouw hele leefwereld uitmaakte. Ook opvallend is dat je eerst je vorige antwoord begon af te zwakken, zeggende dat je slechts vermoedt dat je familie bij de ouderlingen en het dorpshoofd is langs geweest, om dan na verder doorvragen je verklaringen weer aan te passen door te stellen dat je via je neven hebt vernomen dat ze daadwerkelijk bij hen te rade zijn gegaan. Hoeveel keer ze dit deden, wist je dan weer niet te vertellen, of je familie nog verdere problemen kende sinds jouw vertrek, evenmin (CGVS p.24). Dit is allemaal weinig ernstig. Als jouw vader werkelijk vermist was kan worden verwacht dat je familie jou, als oudste zoon, degelijk zou inlichten

over de voorgaande zaken. Belangrijk is hierbij nog te wijzen op de informatie die je liet optekenen op het ogenblik van je registratie in België, en meer dan een jaar na de machtsovername in Afghanistan. Toen beweerde je dat je vader zich in jouw dorp, (Kamra) Miagan, bevindt (zie fiche NMBV, ingevuld op het bureau MINTEH, rubriek 'familie'). In combinatie met jouw wisselende verklaringen op het persoonlijk onderhoud, doet deze vaststelling de geloofwaardigheid van jouw problemen met de taliban, finaal teniet.

Kortom kan er, gelet op jouw vage, weinig aannemelijke en bij momenten tegenstrijdige verklaringen, geen geloof worden gehecht aan de tewerkstelling van je vader en evenmin aan de concrete vervolgingsfeiten die jullie als gezin zouden hebben gekend.

Voorts kan nog worden opgemerkt dat jouw verwijzing naar andere familieleden bij de overheid – concreet verwees je naar één oom, drie neven en twee verre familieleden die allen bij het leger zou hebben gewerkt (CGVS p.16-18) – louter op zich geen aanleiding kan bieden tot de toekenning van internationale bescherming in jouw hoofde. Het gaat hier immers om verdere verwanten en je verklaarde duidelijk dat jij en jouw gezin buiten de voornoemde twee, ongeloofwaardig bevonden, aanvallen op je huis geen andere concrete problemen hebben gekend met de taliban (CGVS p.18, p.22; zie ook supra). Je diende blijkbaar nooit te verhuizen uit Kamra Miagan ondanks de aanwezigheid van taliban in jouw dorp en ondanks de vele linken tussen jouw dorpelingen en de groepering. Ook heden wonen jouw moeder, broers en zus nog ginds en je maakt daarbij niet aannemelijk dat zij door de taliban worden geviséerd. Er kan bovendien niet worden uitgesloten dat jouw vader zich thans bij je gezin in het dorp bevindt (zie allemaal supra). Gezien al deze elementen, alsook het feit dat jij geen vrees bij terugkeer uitte vanwege de beroepen van verdere verwanten (CGVS p.25), maak jij ook op basis daarvan geen gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk. Er zijn geen indicaties voorhanden die daarop wijzen.

Het loutere gegeven dat jij aanhaalde dat verschillende van jouw neven zich in België bevinden, zij eveneens de asielpcedure (hebben) doorlopen en het CGVS daarbij aan enkelen van hen de vluchtelingenstatus toekende – specifiek gaat het om N. M. (...) (CG: (...)), H. K. (...) (CG: (...)) en N". (...) (CG: (...)) en S. A. (...) (CG: (...)) – verandert daar niets aan. Nog daargelaten dat het CGVS geen zekerheid heeft dat dit werkelijk jouw neven betreffen, moet worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld, waarbij de eigen persoonlijke situatie, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op dat ogenblik meegenomen worden.

Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat de verzoeken om internationale bescherming van jouw andere beweerde neven in België, met name N. (...) (CG: (...)), A. M. (...) (CG: (...)), R. M. (...) (CG: (...)), I. (...) (CG: (...)) en S. (...) (CG: (...)), allen werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De som van bovenstaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling jou niet kan worden toegekend. Jouw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Jouw taskara kan alleen jouw verklaringen omtrent jouw nationaliteit en identiteit ondersteunen, wat door het CGVS niet betwist wordt. Over de werkcertificaten en foto's van je vader werd eerder reeds gewezen op de zeer beperkte bewijswaarde (en het gemakkelijk te vervalsen karakter) ervan alsook het feit dat jouw verklaringen klemmen met de informatie in bepaalde van deze stukken. Er werd eveneens gemotiveerd dat de enkele foto van jou en, beweerdelijk, je vader, onvoldoende bewijskrachtig is om jullie familieband te staven (zie supra). De foto waar jij naar eigen zeggen op staat met jouw neven in België biedt op zijn beurt ook geen bewijs voor jullie beweerde familieband, de bundel met hun Belgische verblijfsdocumenten (bijlages 26, attesten van immatriculatie, en verblijfstitels) evenmin. Los daarvan herhaalt het CGVS dat een loutere verwijzing naar (het profiel van) een vermeend familielid op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken (zie supra). Met de foto waarover jij verklaarde dat het het lijk van jouw oom H. (...) betreft, die voor het leger zou hebben gewerkt en 5 jaar geleden omkwam bij een bomaanslag (CGVS p.14, p.16-17), toon je evenmin een actuele, persoonlijke en gegronde vrees bij terugkeer aan. Verder kunnen de laatste drie foto's, die door jouw advocaat werden overgemaakt en waarbij werd toegelicht dat ze werden genomen toen jij je in Turkije bevond, enigszins jouw verblijf ginds staven, doch deze hebben geen uitstaans met jouw situatie in jouw land van herkomst, Afghanistan.

De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen werden doorgenomen door het CGVS, doch hebben op zich geen inhoudelijke betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor zij evenmin kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cqvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral

religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale

bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban

en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om

internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden gewezen op het volgende. Uit uw verklaringen over uw reisweg en de leeftijd die u op het ogenblik van de registratie van uw verzoek in België opgaf, blijkt dat tot de leeftijd van 13 à 14 jaar in Afghanistan zou zijn verbleven (zie MINTEH-verslag; zie DVZ-verklaring; CGVS p.23-24). Er kan hieruit worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zoals eerder in deze beslissing reeds werd toegelicht, verklaarde u dat er taliban-aanwezigheid was in uw dorp en velen onder uw dorpelingen aan hen gelinkt waren (zie supra), waardoor kan worden aangenomen dat u toch in zekere mate vertrouwd bent met de groepering en hun bijhorende waarden en gebruiken. Daarnaast verklaarde u tot de vierde graad school te hebben gelopen en ging u iedere ochtend naar de moskee voor religieuze lessen (CGVS p.7). U identificeert zich nog steeds als moslim en praktiseert uw geloof ook, waarbij u ook hier vijf keer per dag bidt, 's vrijdags de moskee bezoekt en ook jaarlijks vast tijdens de periode van de ramadan (CGVS p.5-6). Wat betreft uw vrijetijdsbesteding hier in België, haalt u geen bezigheden aan die die zouden kunnen wijzen op, of het in de hand werken van, een eerder westers waarden- en gedachtenpatroon. U verklaart buiten uw school in het opvangcentrum te blijven, waar u uw huiswerk maakt en cricket, de nationale sport van Afghanistan, beoefent (CGVS p.4). Gelet op al deze elementen kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/1, § 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van “het beginsel van behoorlijk bestuur”, van “het beginsel van de fair play”, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Als bijlage bij haar verzoekschrift voegt zij de reeds eerder door haar bijgebrachte stukken die haar asielrelaas moeten staven alsook de op 21 augustus 2023 aan het CGVS overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud (bijlagen 4-7). Daarnaast voegt zij als bijlage bij haar verzoekschrift nog (een foto van) de werkbadge en bankkaart van haar vader (bijlagen 8-9). Ten slotte brengt zij ook het rapport “UNHCR Guidance Note on the international protection needs of people fleeing Afghanistan – Update I” van februari 2023 en uittreksels uit het EUAA-rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, uit het EUAA-rapport “Afghanistan. Country Focus” van december 2023 en uit het EUAA-rapport “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022 bij (bijlagen 10-13 van het verzoekschrift).

2.2. Op 21 november 2024 legt verzoekende partij per aanvullende nota (zie rechtsplegingsdossier, stuk 10) een foto van zowel de voorkant als de achterkant van de werkbadge en bankkaart van haar vader (bijlage 1), een verklaring van haar neef N. M. en diens Belgische verblijfstitel (bijlage 2), een verklaring van haar werkgever in België alsook verschillende loonfiches (bijlage 3), getuigenissen van haar leerkrachten (bijlage

4), foto's van haar leven in België (bijlage 5) en uittreksels van het EUAA-rapport "*Afghanistan. Country Focus*" van november 2024 (bijlage 6) neer.

2.3. Op 22 november 2024 legt verwerende partij een aanvullende nota neer met een actualisatie van de landeninformatie (zie rechtsplegingsdossier, stuk 12).

2.4. Ter terechtzitting legt verzoekende partij per aanvullende nota nog een attest van haar leerkracht neer alsook uittreksels van het EUAA-rapport "*Afghanistan. Country Focus*" van november 2024.

2.5.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.5.2. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoekende partij de bestreden beslissing niet *in concreto* aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat aan de in haren hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden, als niet-begeleide minderjarige, op passende wijze en middels de nodige steunmaatregelen werd tegemoet gekomen, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat haar rechten werden gerespecteerd en dat zij kon voldoen aan haar verplichtingen.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift onder verwijzing naar artikel 24, tweede lid van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 57/1, § 4 van de Vreemdelingenwet benadrukt dat de commissaris-generaal rekening dient te houden met het hoger belang van het kind, wijst de Raad erop dat de algemene overweging dat het belang van het kind een doorslaggevende overweging is die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, geen afbreuk kan doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin duidelijk omschreven voorwaarden zijn voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad onderstreept dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De commissaris-generaal is enkel bevoegd om na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde de verzoeker om internationale bescherming al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en de commissaris-generaal zou zijn bevoegdheid te buiten gaan mocht hij een vreemdeling die niet aan de in de artikelen 48/3 en 48/4 vervatte voorwaarden voldoet, toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. De Raad bemerkt verder dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de minderjarigheid van verzoekende partij en in een aangepaste behandeling van haar verzoek om internationale bescherming heeft voorzien. Verzoekende partij werd op 27 juli 2023 gehoord in aanwezigheid van haar voogd alsook haar advocaat, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het persoonlijk onderhoud in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid erop gewezen heeft dat verzoekende partij minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoekende partij van toepassing is. De commissaris-generaal heeft derhalve volgens de Raad tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij terdege rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

2.5.3. De Raad wijst er voorts op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas

uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.5.4. Blijkens haar verklaringen vreest verzoekende partij bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban omwille van haar vaders werkzaamheden. Sinds de machtsovername is haar vader spoorloos verdwenen (notities CGVS, p. 12).

2.5.5. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissing uitgebreid wordt gemotiveerd en vastgesteld dat verzoekende partij de beweerde werkzaamheden van haar vader voor het Afghaanse leger geenszins aannemelijk maakt en dat bijgevolg evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de door haar voorgehouden problemen met de taliban omwille van dit werk. In het bijzonder wordt erop gewezen dat:

(A) zij haar vaders profiel als legersergeant allesbehalve aannemelijk maakt nu:

(i) zij bijzonder oppervlakkige verklaringen aflegt over haar vaders werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger, en,

(ii) de door haar bijgebrachte documenten en bijhorende foto's op zich geen onomstotelijk bewijs vormen voor haar vaders tewerkstelling, nu (a) er geen zekerheid is dat verzoekende partij de zoon is van de persoon op deze stukken, (b) de foto waarop zij zou staan samen met haar vader slechts één exemplaar betreft en het loutere feit dat zij samen met de man in kwestie op de foto staat nog niet wil zeggen dat dit haar vader is, (c) de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook uiterst relatief is daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, (d) foto's voorts in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn, of zelfs gemanipuleerd of geësceneerd kunnen zijn en (e) verzoekende partij bovendien van geen enkele van de documenten die ze neerlegde kon zeggen wat voor stukken het betreffen;

(B) bijgevolg de door haar aangehaalde problemen met de taliban omwille van dit profiel evenmin geloofwaardig zijn; en,

(C) het ongeloofwaardige karakter van deze voorgehouden problemen met de taliban bovendien bevestigd wordt doordat (i) het niet plausibel is dat (a) de taliban haar vader niet eerder probeerden te treffen en hem pas aanvielen 6 à 7 jaar voor de machtsovername terwijl haar vader toen al zo'n zes jaar werkzaam was bij het leger, (b) de taliban er bij de twee aanvallen niet in geslaagd zouden zijn om haar vader te arresteren, en (c) haar familie nauwelijks voorzorgsmaatregelen nam na de voornoemde twee aanvallen en haar vader weliswaar terugkeerde naar zijn dienststation doch zij en de rest van haar gezin nog ca. 6 à 7 jaar in het dorp bleven wonen, zij nog tot ca. 2 jaar voor haar vertrek school liep en haar vader nog jaarlijks terug naar huis kwam op verlof, (ii) verzoekende partij onaannemelijke en bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegt over de inspanningen door de taliban om haar vader te vinden na de twee aanvallen en (iii) verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over de huidige situatie van haar vader, daar (a) zij vage en inconsistente verklaringen aflegt over de pogingen die haar familie in Afghanistan ondernam om haar verdwenen vader terug te vinden en (b) zij bij de registratie van haar verzoek, meer dan een jaar na de machtsovername in Afghanistan, liet optekenen dat haar vader zich in haar dorp, (Kamra) Miagan, bevindt.

Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten bijgebracht die bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier en omstandig worden uitgewerkt in de bestreden beslissing, in een ander daglicht plaatsen.

Met het louter benadrukken van de gegevens die zij wel kon verstrekken over haar vaders werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger – namelijk dat hij gedurende twaalf of dertien jaar als sergeant bij het “215

Maiwand Corps” in de provincie Helmand werkte – doet verzoekende partij vooreerst op generlei wijze afbreuk aan de vaststelling dat zij verder geen concrete informatie had over diens werkzaamheden, zoals wat zijn taken waren, hoe zijn uniform eruit zag, hoeveel mensen haar vader onder zich had, wie zijn leidinggevende was, of hij opleidingen gevolgd had, of hij soms samenwerkte met buitenlanders, of hij ooit op andere plekken gewerkt heeft buiten de provincie die zij opnoemde en of hij binnenin een basis dan wel op het terrein werkte. Indien haar vader daadwerkelijk gedurende twaalf of dertien jaar gediend heeft als sergeant bij het leger, mag in alle redelijkheid van verzoekende partij verwacht worden dat zij over meer concrete informatie zou beschikken. Haar jonge leeftijd doet hieraan geen afbreuk, nu de Raad het geenszins onredelijk acht om van een verzoeker om internationale bescherming te verwachten dat deze, ook indien deze een jeugdige leeftijd heeft, bij machte is om alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze weer te geven en dat hij daarbij voldoende, doorleefde, gedetailleerde, nauwkeurige, duidelijke, consistente en coherente verklaringen kan afleggen met betrekking tot de essentiële elementen, feiten en gebeurtenissen van het asielrelaas die de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Aangezien zij stelt dat het werk van haar vader het fundament zou vormen waaruit de door haar ingeroepen problemen met de taliban voortvloeien, kan *in casu* redelijkerwijze verwacht worden dat haar vaders werkzaamheden haar interesse wegdragen, zodat haar jeugdige leeftijd – op het moment van haar vertrek uit Afghanistan was zij dertien à veertien jaar oud – geen aannemelijke verklaring vormt voor haar oppervlakkige en beperkte verklaringen hieromtrent. Van haar mag wel degelijk worden verwacht dat zij hierover gedegen verklaringen kan afleggen alsook ernstige en veelvuldige pogingen zou ondernomen hebben om zich hierover te informeren bij haar volwassen familieleden. Dient immers te worden benadrukt dat verzoekende partij geregeld in contact staat met een paternale oom die *nota bene* documenten over haar vaders werk aan haar overmaakte (zie notities CGVS, p. 9 en 13), waardoor zij, ook na haar aankomst in België, voldoende opportuniteiten had om zich hieromtrent te informeren. In die zin is het dan ook niet ernstig van verzoekende partij om in haar verzoekschrift, middels de loutere uitleg dat zij nog jong was, dat zij zelf niet op haar vaders werkplaats aanwezig was en dat haar vader zijn kinderen niet vertelde over zijn werkzaamheden, voor te houden dat van haar over het werk van haar vader, *i.e.* een kernelement van haar asielrelaas, geen gedegen verklaringen zouden mogen worden verwacht.

Voorts meent verzoekende partij dat de door haar bijgebrachte documenten en foto's wel degelijk haar vaders werkzaamheden bij het voormalige Afghaanse leger aantonen alsook dat zij verwant is met de persoon waarop de werkdocumenten betrekking hebben, doch zonder dat zij op enerlei wijze *in concreto* afbreuk doet aan de verschillende vaststellingen in de bestreden beslissing op grond waarvan verwerende partij besluit dat deze documenten en foto's *an sich* niet volstaan om haar vaders werkzaamheden en/of hun verwantschap aan te tonen. Waar zij immers opwerpt dat verwerende partij op geen enkele wijze aan toont dat deze stukken vals zijn, stelt de Raad vast dat zij er evenwel ten onrechte van uit blijkt te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* oordeelt verwerende partij op goede gronden dat de voorgelegde documenten en foto's op zich geen onomstotelijk bewijs vormen voor haar vaders tewerkstelling, nu (a) er geen zekerheid is dat verzoekende partij de zoon is van de persoon op deze stukken, (b) de foto waarop zij zou staan samen met haar vader slechts één exemplaar betreft en het loutere feit dat zij samen met de man in kwestie op de foto staat nog niet wil zeggen dat dit haar vader is, (c) de bewijswaarde van Afghaanse documenten hoe dan ook uiterst relatief is daar uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, (d) foto's voorts in eender welke omstandigheden kunnen genomen zijn, of zelfs gemanipuleerd of geënsceerd kunnen zijn en (e) verzoekende partij bovendien van geen enkele van de documenten die ze neerlegde kon zeggen wat voor stukken het betreffen. In tegenstelling tot wat verzoekende partij in haar verzoekschrift lijkt te menen, volstaat het loutere gegeven dat zij de persoon waarvan zij verklaart dat het haar vader betreft kon aanduiden op de foto's, dat het op alle foto's duidelijk dezelfde persoon betreft en dat de jongen op de foto samen met deze persoon ook duidelijk haar betreft, geenszins om aan te tonen dat deze persoon daadwerkelijk haar vader is. Zoals immers reeds dienstig in de bestreden beslissing bemerkt, kan deze persoon immers ook een dorpeling of een (verder) familielid betreffen. Dit geldt des te meer nu zij slechts één foto neerlegt waarop zij samen met haar beweerde vader staat.

Waar verzoekende partij ter staving van haar vaders werkzaamheden thans nog een werkbadge en bankkaart bijbrengt, oordeelt de Raad dat ook desbetreffend geldt dat deze stukken allermindst volstaan om het profiel van haar vader aan te tonen nu geenszins vaststaat dat verzoekende partij daadwerkelijk de zoon is van de persoon waarop deze stukken betrekking hebben en voorts de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten, gelet op de fraudegevoeligheid ervan, hoe dan ook uiterst gering is.

De thans door haar bijgebrachte verklaring van haar (beweerde) neef N. M. – die in België erkend werd als vluchteling – werpt evenmin een ander licht op het voorgaande. In zijn verklaring, opgesteld op 8 december 2023, bevestigt N. M. dat de persoon waarop de bijgebrachte documenten en foto's betrekking hebben wel degelijk de vader van verzoekende partij betreft, doch kan dergelijke loutere getuigenis allerminst worden beschouwd als een objectief bewijs van het verwantschap tussen verzoekende partij en de persoon waarop de door haar bijgebrachte documenten en foto's betrekking hebben. Evenmin volstaat dit stuk om aan te tonen dat verzoekende partij daadwerkelijk verwant is met deze N. M. Dit geldt des te meer nu deze verklaring uitdrukkelijk lijkt te zijn opgesteld met het oogmerk om dit aan te wenden in het kader van het voorliggend beroep in een poging om hiermee de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen te ontkrachten.

Verder houdt verzoekende partij vast aan de door haar aangehaalde problemen met de taliban omwille van haar vaders werkzaamheden, doch zonder dat zij erin slaagt de terechte en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waaruit het ongeloofwaardige karakter van deze problemen blijkt *in concreto* te weerleggen. Immers, in een poging desbetreffende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen, blijft verzoekende partij steken in loutere vergoelijkingen, het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal, maar dit zonder één element van de bestreden beslissing afdoende en concreet te weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig om de vaststellingen van de bestreden beslissing te weerleggen.

Waar haar tegenstrijdige verklaringen verweten worden over de inspanningen door de taliban om haar vader te vinden, nu zij tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde dat de taliban niet meer bij hen thuis langskwamen na de twee aanvallen terwijl blijkens haar verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken de taliban alvast meer dan twee keer tot bij hen thuis zouden zijn geweest alsook dat ze zouden zijn langs geweest toen haar vader zich op zijn werk bevond, benadrukt verzoekende partij dat de taliban slechts tweemaal bij haar thuis zijn langsgesproken, dat de vragenlijst ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken met de nodige omzichtigheid dient te worden gehanteerd aangezien hierin haar verklaringen "*niet letterlijk woord per woord opgeschreven*" worden en dat haar verklaringen wel degelijk consistent zijn nu "(t)wee maal (...) uiteraard ook *'meermaals'* (is)". De Raad onderstreept evenwel dat verzoekende partij tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken duidelijk liet uitschijnen dat er nog andere gelegenheden waren waarop de taliban bij hen thuis langskwamen naast de twee tijdens haar persoonlijk onderhoud vermelde aanvallen. Immers gaf zij er aan dat de taliban ook meermaals langskwamen bij hen thuis op momenten dat hun vader zich op zijn werk bevond ("*Talibanstrijders vielen ook meermaals ons huis binnen op zoek naar hem maar hij verbleef meestal op zijn werk.*" (vragenlijst CGVS, vraag 3.5)). Dit valt dan ook geenszins te verenigen met haar latere verklaringen tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal waar zij immers aangaf dat de taliban enkel bij hen thuis waren geweest bij de twee aanvallen (zie notities CGVS, p. 22). De Raad stelt hierbij nog vast dat verzoekende partij geenszins *in concreto* aantoont dat de door haar afgelegde verklaringen onjuist zouden zijn weergegeven in de 'vragenlijst CGVS'. Dient hieromtrent bovendien te worden opgemerkt dat verzoekende partij het verslag van haar verklaringen ter goedkeuring ondertekende, nadat haar verklaringen aan haar werden voorgelezen en zij de gelegenheid had gekregen om eventuele onjuistheden te corrigeren. Tevens werd zij bijstaan door haar voogd, die eveneens de gelegenheid kreeg om opmerkingen te geven (zie vragenlijst CGVS). Voorts gaf verzoekende partij tijdens haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal uitdrukkelijk aan dat haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed verlopen was en dat zij hierover geen opmerkingen had (notities CGVS, p. 4-5). Zij maakt dan ook allerminst aannemelijk dat haar verklaringen verkeerd werden weergegeven in de 'vragenlijst CGVS' en dat de vastgestelde tegenstrijdigheid hieraan te wijten zou zijn.

Ten slotte stelt verzoekende partij dat haar vader wel degelijk vermist is sinds de machtsovername. Zij meent dat het haar niet kwalijk kan worden genomen dat zij niet weet wat haar familie in Afghanistan precies ondernam om haar vader terug te vinden, nu zij zelf op dat moment Afghanistan reeds had verlaten. De Raad duidt er evenwel op dat in alle redelijkheid kan worden verwacht dat indien haar vader werkelijk vermist was haar familie haar, als oudste zoon, terdege zou inlichten over de pogingen die ondernomen werden om haar vader te vinden. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij met deze bemerkingen op generlei wijze een verklaring biedt voor de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in haar verklaringen over de concrete stappen die haar familie in Afghanistan al dan niet nam om haar vader terug te vinden. Gelet op haar vage en inconsistente verklaringen hieromtrent maakt zij geenszins hard dat haar vader sinds de machtsovername vermist is. Bovendien wordt er in dit verband in de bestreden beslissing nog dienstig op gewezen dat verzoekende partij bij de registratie van haar verzoek, meer dan een jaar na de machtsovername in Afghanistan, liet optekenen dat haar vader zich in haar dorp, (Kamra) Miagan, bevindt. Verzoekende partij oppert dat uit de 'fiche NMBV' niet afgeleid kan worden dat zij zulks heeft verklaard, doch de Raad stelt vast dat verzoekende partij aldaar wel degelijk liet uitschijnen dat haar vader verbleef bij de rest van haar familieleden nu zij wat hem betreft zonder meer hetzelfde adres opgaf als haar overige gezinsleden (zie administratief dossier, stuk 7, map DVZ, 'fiche NMBV', rubriek "*Familie*"). Dient overigens te worden

vastgesteld dat zij ook elders in deze 'fiche NBMV' geen gewag maakte van de verdwijning van haar vader. Verzoekende partij kan evenmin worden gevolgd waar zij meent dat aan deze 'fiche NBMV' geen gewicht mag worden gegeven omdat de erin vermelde verklaringen werden afgelegd zonder bijstand van een voogd en/of advocaat. Immers toont zij niet aan op welke wijze haar verklaringen anders zouden zijn geweest indien zij toen zou zijn bijgestaan door een voogd en/of advocaat, noch brengt zij enig concreet element aan waaruit kan blijken dat de door haar afgelegde verklaringen onjuist zouden zijn weergegeven in deze fiche. Zij het overigens opgemerkt dat deze 'fiche NBMV' werd ingevuld op de dag dat zij haar verzoek om internationale bescherming indiende (op 20 september 2022), waarbij haar verklaringen werden afgenomen door de Dienst Voogdij, en dat haar pas nadien (op 6 maart 2023) een voogd werd toegekend.

2.5.6. Wat betreft nog haar verwijzing naar andere familieleden die werkzaam zouden zijn bij de overheid, volgt de Raad de commissaris-generaal waar deze hieromtrent het volgende motiveert: *"Voorts kan nog worden opgemerkt dat jouw verwijzing naar andere familieleden bij de overheid – concreet verwees je naar één oom, drie neven en twee verre familieleden die allen bij het leger zou hebben gewerkt (CGVS p.16-18) – louter op zich geen aanleiding kan bieden tot de toekenning van internationale bescherming in jouw hoofdte. Het gaat hier immers om verdere verwanten en je verklaarde duidelijk dat jij en jouw gezin buiten de voornoemde twee, ongeloofwaardig bevonden, aanvallen op je huis geen andere concrete problemen hebben gekend met de taliban (CGVS p.18, p.22; zie ook supra). Je diende blijkbaar nooit te verhuizen uit Kamra Miagan ondanks de aanwezigheid van taliban in jouw dorp en ondanks de vele linken tussen jouw dorpelingen en de groepering. Ook heden wonen jouw moeder, broers en zus nog ginds en je maakt daarbij niet aannemelijk dat zij door de taliban worden geveiseerd. Er kan bovendien niet worden uitgesloten dat jouw vader zich thans bij je gezin in het dorp bevindt (zie allemaal supra). Gezien al deze elementen, alsook het feit dat jij geen vrees bij terugkeer uitte vanwege de beroepen van verdere verwanten (CGVS p.25), maak jij ook op basis daarvan geen gegronde vrees voor vervolging en/of ernstige schade aannemelijk. Er zijn geen indicaties voorhanden die daarop wijzen.*

Het loutere gegeven dat jij aanhaalde dat verschillende van jouw neven zich in België bevinden, zij eveneens de asielpcedure (hebben) doorlopen en het CGVS daarbij aan enkelen van hen de vluchtelingenstatus toekeende – specifiek gaat het om N. M. (...) (CG: (...)), H. K. (...) (CG: (...)) en N". (...) (CG: (...)) en S. A. (...) (CG: (...)) – verandert daar niets aan. Nog daargelaten dat het CGVS geen zekerheid heeft dat dit werkelijk jouw neven betreffen, moet worden benadrukt dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient te worden beoordeeld, waarbij de eigen persoonlijke situatie, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op dat ogenblik meegenomen worden. Volledigheidshalve voegt het CGVS toe dat de verzoeken om internationale bescherming van jouw andere beweerde neven in België, met name N. (...) (CG: (...)), A. M. (...) (CG: (...)), R. M. (...) (CG: (...)), I. (...) (CG: (...)) en S. (...) (CG: (...)), allen werden afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Waar verzoekende partij in dit verband duidt op het risicoprofiel van personen verbonden met het voormalige Afghaanse nationale leger en hun familieleden, wijst de Raad er nog op dat een dergelijke verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond, alwaar verzoekende partij, gelet op voormelde pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, in gebreke blijft.

2.5.7. Inzake de door verzoekende partij bijgebrachte documenten (zie administratief dossier, stuk 5, map documenten) en opmerkingen inzake de notities van haar persoonlijk onderhoud (zie administratief dossier, stuk 4, map "Bijkomende informatie", e-mail d.d. 21 augustus 2023) treedt de Raad verwerende partij tevens bij in navolgende motivering: *"Jouw documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Jouw taskara kan alleen jouw verklaringen omtrent jouw nationaliteit en identiteit ondersteunen, wat door het CGVS niet betwist wordt. Over de werkcificaten en foto's van je vader werd eerder reeds gewezen op de zeer beperkte bewijswaarde (en het gemakkelijk te vervalsen karakter) ervan alsook het feit dat jouw verklaringen klemmen met de informatie in bepaalde van deze stukken. Er werd eveneens gemotiveerd dat de enkele foto van jou en, beweerdelijk, je vader, onvoldoende bewijskrachtig is om jullie familieband te staven (zie supra). De foto waar jij naar eigen zeggen op staat met jouw neven in België biedt op zijn beurt ook geen bewijs voor jullie beweerde familieband, de bundel met hun Belgische verblijfsdocumenten (bijlages 26, attesten van immatriculatie, en verblijfstitels) evenmin. Los daarvan herhaalt het CGVS dat een loutere verwijzing naar (het profiel van) een vermeend familielid op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken (zie supra). Met de foto waarover jij verklaarde dat het het lijk van jouw oom H. (...) betreft, die voor het leger zou hebben gewerkt en 5 jaar geleden omkwam bij een bomaanslag (CGVS p.14, p.16-17), toon je evenmin een actuele, persoonlijke en gegronde vrees bij terugkeer aan. Verder kunnen de laatste drie foto's, die door jouw advocaat werden overgemaakt en waarbij werd toegelicht dat ze werden genomen toen jij je in Turkije bevond, enigszins jouw verblijf ginds staven, doch deze hebben geen uitstaans met jouw situatie in jouw land van herkomst, Afghanistan.*

De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen werden doorgenomen door het CGVS, doch hebben op zich geen inhoudelijke betrekking op bovenstaande argumentatie, waardoor zij evenmin kunnen leiden tot een andere besluitvorming.” Verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die hierop een ander licht werpen.

De stukken die verzoekende partij neerlegt in het kader van haar beroep volstaan evenmin om het door haar voorgehouden profiel van haar vader en/of problemen met de taliban aan te tonen. Inzake de thans door haar bijgebrachte werkbadge en bankkaart inzake haar vaders werkzaamheden werd hierboven reeds opgemerkt dat deze stukken allerminst kunnen volstaan om het profiel van haar vader aan te tonen, nu ook desbetreffend geldt dat geenszins vaststaat dat zij daadwerkelijk de zoon is van de persoon waarop deze stukken betrekking hebben alsook dat de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten hoe dan ook uiterst gering is gelet op hun fraudegevoeligheid. Omtrent de bij haar verzoekschrift gevoegde verklaring van haar (beweerde) neef N. M. dient herhaald te worden dat dit stuk iedere objectieve bewijswaarde mist, waardoor het niet van aard is het profiel van haar (beweerde) vader te staven noch volstaat om aan te tonen dat zij daadwerkelijk verwant is met de personen waarvan zij verklaart dat het haar vader en neven betreffen. De stukken die zij neerlegt inzake haar werk, school en levensstijl in België hebben voorts geen enkele betrekking op de door haar beweerde vluchtmotieven.

2.5.8. Gelet op de terechte en pertinente bevindingen in de bestreden beslissing, die verzoekende partij op geen enkele wijze ontkracht, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn conclusie dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

2.5.9. Daarnaast voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat zij als Afghaanse terugkeerder zal worden geconfronteerd met een risico op vervolging.

De Raad wijst er evenwel op dat, ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben vertoefd zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Afghanistan. Immers, uit de voorliggende informatie blijkt dat niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert als verwesterd zal worden beschouwd en dat de vraag of een Afghaan verwestering wordt toegeschreven afhankelijk is van individuele elementen. Bovendien blijkt voorts uit de landeninformatie niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade kan worden aangenomen. Het bestaan van een eventuele nood aan internationale bescherming op deze grond moet dan ook individueel en *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

In casu dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoekende partij nalaat *in concreto* aan te tonen dat zij dermate verwesterd is en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat zij omwille hiervan bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of worden vervolgd.

Door verzoekende partij wordt niet de minste concrete informatie bijgebracht, die op haar persoonlijke situatie betrekking heeft, waaruit een verregaande verwestering blijkt en/of waaruit blijkt dat zij gezien zal worden als zijnde ‘een ongelovige’ en/of ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Uit het loutere gegeven dat verzoekende partij Afghanistan ongeveer drieënhalve jaar geleden verliet en ondertussen ruim twee jaar in België verblijft kan op zich niet besloten worden dat zij verwesterd is of als zodanig zal worden beschouwd bij een terugkeer naar Afghanistan, laat staan dat zij *in concreto* aannemelijk zou maken dat zij hierdoor zou dreigen te worden geviséerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte getuigenissen van haar werkgever en leerkrachten, loonfiches en foto's van haar leven in België blijkt voorts hoogstens dat verzoekende partij inspanningen levert om zich in België te integreren alsook werkbereid, leergierig, sociaal en hulpvaardig is, doch deze stukken tonen op geen enkele wijze aan dat verzoekende partij daadwerkelijk dermate verwesterd is dat van haar niet zou mogen worden verwacht dat zij zou terugkeren naar, zich (opnieuw) zou aanpassen aan en zou kunnen aarden binnen de huidige Afghaanse samenleving en/of dat in haar hoofde sprake is van persoonlijke, uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor zij risico zou lopen om te worden geviséerd of vervolgd omwille van (gepercipieerde) verwestering. Door verzoekende partij wordt geenszins *in concreto* aangetoond dat of waarom het voor haar onoverkomelijk of onmogelijk zou zijn om terug te keren naar en zich (opnieuw) aan te passen aan de Afghaanse samenleving. Er dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij een onvoldoende persoonlijke invulling geeft aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en niet aannemelijk maakt dat zij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal

worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en dat zij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Dient in dit verband tevens te worden benadrukt dat verzoekende partij tot de leeftijd van dertien à veertien jaar in Afghanistan zou hebben verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat zij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Dit geldt des te meer nu zij aangaf dat zij er tot de vierde graad naar school ging en ook dagelijks naar de moskee ging voor religieuze lessen (notities CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt uit haar verklaringen dat de taliban reeds in haar dorp aanwezig waren voor haar vertrek uit Afghanistan en dat velen onder de dorpingen aan hen gelinkt waren (notities CGVS, p. 6-7). Er kan dan ook worden aangenomen dat de vigerende religieuze en conservatieve normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban, haar niet volledig onbekend zijn. Nog daargelaten het gegeven dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat haar vader zich niet bij de rest van haar familieleden in Afghanistan bevindt en aldus geen duidelijkheid schept over de thans nog in Afghanistan aanwezige familieleden, blijkt uit haar verklaringen voorts hoe dan ook dat zij nog steeds in contact staat met haar paternale oom en moeder die nog steeds in haar dorp in Afghanistan verblijven (notities CGVS, p. 8-9). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat verzoekende partij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Ook kan zij zich desgevallend bij haar lokaal netwerk informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Dient ook te worden onderstreept dat verzoekende partij zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou alsook verklaart nog steeds praktiserend moslim te zijn (notities CGVS, p. 5-6).

De Raad besluit dat door verzoekende partij, dit mede gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar voorgehouden asielrelaas en problemen, geen concrete elementen worden aangehaald waaruit zou kunnen blijken dat zij in het geval van een terugkeer naar Afghanistan en louter omwille van haar profiel en/of haar verblijf in Europa dermate negatief zou worden bejegend dat er in haar hoofde gewag zou kunnen worden gemaakt van een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

2.5.10. Waar verzoekende partij voorts verwijst naar algemene informatie omtrent het schrikbewind van de taliban, duidt de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit het geheel van de door partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk, waarbij verzoekende partij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* dient aan te tonen. Door louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op haar persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoekende partij daartoe in gebreke.

2.5.11. Verder dient te worden opgemerkt dat, zoals op gerechtvaardigde wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, de precaire sociaaleconomische situatie in Afghanistan te dezen geen aanleiding kan geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Dient in dit kader immers te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *"Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt"*. De sociaal-economische omstandigheden in Afghanistan dienen als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *"a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade."*

Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van derden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet kan er, zoals dit eveneens blijkt uit een lezing van het arrest *M'Bodj* van het Hof van Justitie (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35) en zoals dit ook als standpunt wordt ingenomen in de EUAA Country Guidance van mei 2024, aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de

Vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864).

In dit kader wordt er in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat uit de beschikbare landeninformatie evenwel niet blijkt dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan (overwegend) zou worden veroorzaakt door gedragingen of nalatigheid, laat staan door gedragingen of nalatigheid van opzettelijke en intentionele aard, van de taliban of enige andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat uit het geheel van de door partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. De huidige preciaire socio-economische situatie en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

De Raad onderstreept dat *in casu* uit niets blijkt dat verzoekende partij in deze context op specifieke en persoonlijke wijze zou (riskeren te) worden geviséerd of dat zij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partij laat na enigszins aan te tonen dat zij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

2.5.12. Ten slotte is de verwijzing in het verzoekschrift naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin dienstig. De geciteerde rechtspraak betreft een individueel geval en heeft geen bindende precedentswaarde. Voorliggend verzoek om internationale bescherming dient op individuele wijze te worden beoordeeld en verzoekende partij dient hierbij haar nood aan internationale bescherming *in concreto* aannemelijk te maken, alwaar zij echter manifest in gebreke blijft.

2.5.13. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan, in tegenstelling tot wat verzoekende partij meent in haar verzoekschrift, niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden, zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet, om aan verzoekende partij het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.5.14. Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoekende partij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de voormelde wet kan worden toegekend.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In navolging van de commissaris-generaal, stelt de Raad vast, na een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, waaronder de door verwerende partij bijgebrachte geactualiseerde landeninformatie, dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd. Immers blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie dat sedert de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden, is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt en keerden veel interne ontheemden gelet op de stabielere veiligheidssituatie terug naar hun regio. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024.

Waar verzoekende partij nog verwijst naar de veiligheidssituatie in de regio waarvan zij verklaart afkomstig te zijn, Nangarhar, stelt de Raad vast dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie niet blijkt dat de actuele veiligheidssituatie in Nangarhar dermate afwijkt van de hierboven beschreven algemene veiligheidssituatie in Afghanistan dat aldaar actueel sprake zou zijn van een situatie waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Immers dient te worden vastgesteld dat het geweld waarvan sprake in deze informatie eveneens een hoofdzakelijk doelgericht karakter kent met slechts een beperkte impact op burgers.

In casu zijn er evenmin concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoekende partij persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.5.15. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie. Voorts kreeg verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 27 juli 2023 de kans om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Pashtou en bijgestaan door haar advocaat alsook haar voogd. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.5.16. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.5.17. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vijftientig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT